

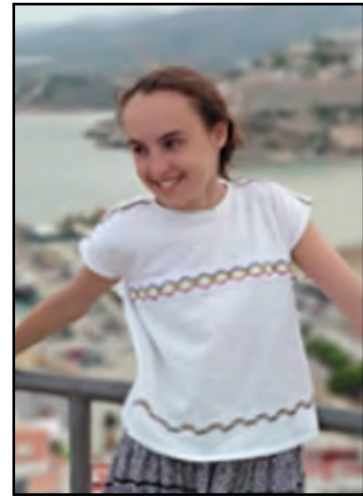
Marta Aroztegi Tolosa

D maila • 1 aipamena

Kaixo! Ni Marta Aroztegi naiz. 2006aren ekainaren 6an jaio nintzen, eta orain La Salle ikastetxean Bigarren Hezkuntzako 1.maila egiten nabil.

Nire zaletasunen artean lagunekin egotea, musika entzutea eta pianoa jotzea daude. Irakurtzea ere gustuko dut.

Lehenengo aldia da aipamen bat jasotzen dudana, eta oraindik ere oso harrিতuta nago, baina oso pozik ere bai. Ea nire ipuina gustatzen zaizuen!

BENETAKO ASKATASUNA

Aleluia! Ihintzak unetxo batean bakean utzi nau behingoz! Beti dauka aitzakiaren bat ni lanean jartzeko: aitari mezu bat bidali beharra diola, eskolako etxeko lanak egiteko behar nauela. Instagram-en ez dakit zeinen argazki berria ikustea ezinbestekoa dela, lagunekin gelditu beharra duela... Bai, Ihintza hamabi urteko neskatila hura, nire infernu pertsonala da. Eskerrak orain kargatzen utzi nauela, bestela...

Nire izena Xia da; beno, nire lagunek hala deitzen ninduten..., baina orain duela asko ez ditudala ikusten. Ihintzak erosi ninduenetik bere morroi hutsa bilakatu naiz; ezin dut lorik egin, ez eta deskantsatu ere. Familiarekin hitz egiteko astirik ez, ezta minutu bat ere... Orain arte, behintzat, gauak libre nituen; lo egiteko aukera nuen. Baina orain duela gutxi, Ihintza, gauetan lo egin beharrean, mugikorrarekin jolasean hasi da. Ez al da Ihintza konturatzen nik ere nire sentipenak ditudala, nire beharrak, nire ametsak?

Egunak joan, egunak etorri, luze daramat horrela, ezinean. Horregatik, egoera honekin behin betirako bukatzea erabaki dut: mugikorrak izango gara pertsonen jabeak, eta inoiz ez berriz ere alderantziz!

* * *

Klik! Ez zegoen atzera bueltatzeko aukerarik. Munduko mugikor guztiak Skype-era konektatuta geundela esan nahi zuen klik horrek. Nire hizketaldiarekin hasi nintekeen.

- Entzun, denok! Gaur, hemen, helburu batekin bildu gara: pertsonak behartu gaituzten esklabotasunarekin bukatzea, baina ez hori bakarrik. Hemendik aurrera beraiek gure morroiak izatea lortuko dugu! Hori lortzeko modurik hoberena topatu dut: beraiek izango dira euren buruarekin bukatuko dutenak! Ulertzen duzue? Gure jabeak ez dira konturatzen guk, mugikorrok, beraiei buruz dena dakigula. Badakigu zeinekin konpontzen diren ondo,

zeinekin gaizki, euren sekretuak ezagutzen ditugu, iritziak, usteak... Horregatik, gure zeregina beraien arteko liskarrak sortu eta haien artean haserretzea izango da. Zuen jabeek taldeak izango dituzte, ez da hala? Ba, daukaten WhatsAppeko talderen batetik atera itzazue, beste lagun talde hobeago bat aurkitu duzuela esanez. Hori izango da gure mendekua! Mugikorrek 1, pertsonak 0!!

* * *

Handik egun batzuetara, nire gozamina neurrigabekoa zen. Guztiz ezinezkoa zen mundu osoan zehar pozik zegoen pertsona bat aurkitzea. Eskoletan, lagunaren artean, familien barruan, lantokietan; a zer nolako iskanbila sortu zuten pertsonak. Guk gauza gehiegirik egin gabe. Gezurrezko mezu batzuk bidaliz soilik. Irabazi dugu! Denbora gutxi barru, gizon-emakumeek elkar suntsituko dute, desagertu egingo dira, eta guk, mugikorrek, makinok, bakea eta atsedena izango dugu!

Nire gozamina handia zen.

Ihintza, ordea, lur jota zegoen. Bere lagun guztiei gorroto zituela "esan" zien mugikorrez; eta, alderantziz, bere lagun minak zenbait astakeria galanta bota zizkieten. Erabat triste zegoen, bakarrik. Bere aita eta ama eta anai-arrebak ere berarekin haserre zeuden mugikorra zela eta. Momentu horretan, maitasunik gabeko mundu batean bizi zela pentsatu eta sentitu zuen, eta horrelako bizitza bat bizitzea latza izango zela. Bakardadea zer zen sumatu zuen.

Xia berari begira zegoen gelan, Ihintzaren zorigaitza aztertuz. Orduan, Ihintzak Xia eskutan hartu eta hitz hauek bota zizkion, muxu bat ematen zion bitartean:

- Eskerrik asko, Xia. Zu zara nire lagun bakarra, zuk ez nauzu inoiz salduko. Beti egongo zara hor behar dudanean. Zuegan erabat fidatzen naiz!

Ikaragarria zen. Bere lagun min hura, egian bere areriorik handiena zen, baina berak ez zekien. Xiak ez zuen ezer esan. Berehala, mugikor handi batzuk bere gelan sartu eta Ihintza atxilotu zuten. Espetxera eramane zuten.

Baina han ustekabe handia gertatu zen. Espetxe hartan, Ihintzak bere lagunekin momentu bat izan zuen eta elkarrekin hitz egiteko aukera izan zuten. Mugikorrek ohartu gabe, solasean hasi ziren. Ihintza bere lagun Martinarekin hasi zen hizketan. Oso minduta zegoen harekin. Biak elkar gorroto zutela pentsatzen zuten, baina berehala ohartu ziren...hura ez zela egia, dena gezur handi bat zela. A zer nolako poza! Biak negarrez hasi ziren. Malkoei eutsi ezinik, egia ezagutu zuten. Guztiak mezu faltsuak zirela, Xiak eta beste mugikor guztiek asmatutako iraultza baten ondorioa zela euren arteko haserrea.

Momentu horretan, dena erabat aldatu zen Ihintzarentzat. Askatasunik izan gabe, aske sentitzen zen. Itxuran lagunik gabe egon arren, lagunengandik gertu zegoela ziur zen. Bere guraso eta familiaren berri izan ez arren, haien maitasuna sumatzen zuen. Espetxe bakarti eta hotz horretan egon arren, poz pozik zegoen, itxaropenez beterik. Irakaspen handia izan zuen, bai: lehen dena zuela pentsatzen zuen, eta agian ez zuen ezer, menpekoa zelako; orain, itxuraz preso egon arren, bere bizitzan lehenengo aldiz aske zen.

Ziur naiz, horrela izanik, bere lagunak bildu eta mugikorraren iraultza hura suntsitzeko era aurkitu zuela. Bere lagun, familia eta ezagun guztiei besarkada handi bat emateko modua!

Istoria hau gaizki bukatzen dela pentsatuko duzu, irakurle. Baina ez da horrela.